

отечеството си, мои близки. — Сждята ли ханъ Мохамеда, добро не ме чака . . .“

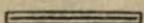
Великият везиръ изслушаш писмото.

Дълго време си гладилъ брадата.

И казалъ:

— Да! . . Сановниците не тръбва да се даватъ подъ сждъ.
Това плаши простия народъ.

(Прев. А. И. Дочковъ).

С. М. Б.

Прилежание и постоянство

Приложението и постоянството съз предварителни условия за всичка успъшна дейност.

Ако прелистимъ набързо биографиите на велики хора, ще се убедимъ, че голѣмите откриватели, художници, мислители — накъсъ най-отличните работници въ всичките клонове на науката и изкуствата, съ постигали своите успѣхи предимно чрезъ неуморно прилежание и упорито постоянство.

Вениамиинъ Франклинъ, който е казалъ: „Приложението е майка на щастиято“ и „На прилежния Богъ дава всичко“, билъ единъ отъ най-прилежните люде. Въ своята автобиография, той разказва, че еднаждъ въ едно събрание на търговци станало дума за него и за новооснованата му печатница. Изказано било опасение, че тя не ще може да успѣе покрай съществуващите вече две такива. Единъ господинъ решително твърдѣлъ противното.

— „Защото“, казалъ той, „Франкиновото прилежание е по-голѣмо, отколкото това у други хора. Когато се връщамъ вечеръ отъ клуба у дома, азъ го виждамъ още на работа, също и сутринъ, когато неговите съседи също още въ легло“.... „Ако азъ толкова много разказвамъ за моето прилежание“, прибавя Франклинъ, „то не го правя да се хваля, но съ цель, щото ония отъ моите потомци, които четатъ преживяванията ми, да се запознаятъ съ ползата отъ тази добродетель, и да видятъ, какъ благоприятно е действувалъ тя за формирането на моя животъ“.

Главното нѣщо, на което въ живота се обръща много малко внимание, е възпитанието на човѣка къмъ трудъ. Трудътъ тръбва да стане навикъ на човѣка, даже негова втора природа. Колкото съ по-голѣма любовъ вършимъ една работа, толкова тя ни се ви-